

hdžež mje předk rótkim hišće kule a kulki postrowjachu. Pólski a ruski lud njechce mi wjacny swoje krasne narodne spěwy zanošować. Němje wšitko na mnje hlada, z ćichimi próstwami we wobliču abo ze styskom, kaž tamny ruski młodženc, kotryž ćežko ranjeny při drózy ležo žalosćeše a kotrehož hižo džen pozdžišo zamysleny sobu na Boži wotpoćink přewodžach. — Hač džě ja sam nowy »Towařšny Spěwnik« hotowy wohladam? —

Naš wšohomócnny njebjeski Knjez a Bóh pak spožč miłosćiwje strašnemu časej zbožowne skónčenje, zo bychmy bórzy zaso směli pilnje za naš lubowany serbski lud džělać a z nim a mjez sobu wjesele serbski spěwać.

W Sierpcu, 21. X. 1914.

Jan Rječka.

tachantski a cyrkwiny wučer
w Budyšinje.